

РЕШЕНИЕ

№ 3081

гр. София, 12.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 07.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **6445** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 84 и 85 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

А. А. Д., роден на 01.06.1977 г. в гр. Мосул, И, не е доволен от решение № УП 113/ 20.08.2010 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

В жалбата са въведени оплаквания, че при издаване на решението административният орган не е съобразил, че по приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е налице константна практика на ВАС, с която е възприето задължителното тълкуване на СЕО /понастоящем Съдът на Европейския съюз/ на чл. 15 буква „в” от Директива 2004/83/ЕО – дело № С 465/07 г., както и че по отношение на Д. съществуват новонастъпили обстоятелства, поради които изпитва основателен страх от преследване в страната си на произход.

Подателят на оспорването изтъква, че цитираната разпоредба от общностното право касае не насилие, насочено спрямо личността на търсещия закрила, а заплахата на личността поради ситуация на безогледно насилие, което означава, че липсва личен елемент или степен на персонализация, съобразно които да се преценява заплахата и необходимостта от закрила. Позовава се на Решение от 17.02.2009 г. на СЕО по дело № 465/ 07 г., в чиито мотиви съдът изрично е приел, че молителят за субсидиарна закрила не е необходимо да доказва, че е индивидуално застрашен в страната си на произход по причини и фактори, произтичащи от личните му обстоятелства.

Искането до съда е за отмяна на решението и за постановяване на решение, с което разглеждането на молбата за закрила да бъде допуснато до общо производство.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа оспорването. Твърди, че по време на

интервюто са допуснати неточности при превода, но не ги назовава. Излага, че преди да пристигне в Б през м. април 2009 г., е пребивавал в Зумар – град, намиращ се в близост до гр. Мосул, който е управляван от кюрди. Сочил, че животът му в Мосул, където бил заставен да се установи, е застрашен. Този град е разделен на няколко части, някои от които са управлявани от бившата армия на Саддам, а други от кюрди и липсва сигурност. За това, че е заплащан от кюрдската милиция, Хосайн не разполага с писмени доказателства.

Ответникът – интервюиращ орган при Д., чрез юрисконсулт М, оспорва жалбата по съображения, че административният орган е анализирал твърденията за заплахи спрямо търсеция закрила и е мотивирал изводите си. Сочил, че в случая на А. А. Д. е минимална вероятността да съществува друг риск освен този от насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Като се има предвид решението от 17.02.2009г. на СЕО следва да се приеме, че тъй като оспорваният има минимални лични причини да се страхува, нивото на общо насилие трябва да е изключително, а в контекста на справка вх. № 2111/ 20.07.2009 г. на МВнР обстановката в И не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. Моли оспорването да бъде отхвърлено.

От фактическа страна се установява:

На 17.08.2010 г. А. А. Д. се обърнал към Д. при МС с искане да бъде последващо регистриран като бежанец, търсец закрила на територията на Р Б. Въз основа на неговата молба рег. № УП 3700/ 17.08.2010 г. е съставен регистрационен лист. Същия ден в присъствие на преводач е връчена покана за интервю. На 18.08.2010 г. интервюиращият орган, определен със заповед № 58/ 04.03.2010г. на председателя на Д. и съобразно чл. 63а, ал. 3 от ЗУБ е провел интервю с Д., който изложил, че не желае да се завърне в И, защото положението там не се е променило. Споделил, че от началото на 2010 година страда от заболяване, което налага оперативно лечение. Посочил, че няма нови моменти в бежанската история, изложена в предходното производство; че е художник и скулптор, който е живял преимуществено в С; че гр. Зумар, област Мосул, където е живял за кратко, управлението е това на гр. Б.

Протоколът за проведеното интервю е подписан от молителя, преводача и интервюиращия орган. Изискано е и е приложено в преписката писмено становище от ДАНС съобразно чл. 58, ал. 7 от ЗУБ.

С решение № 424/ 16.09.2009 г. председателят на Д. отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. по негово искане от 22.04.2009 г. Жалбата срещу цитирания акт е отхвърлена с решение по адм. дело № 13 081/ 2009 г. на ВАС, III отделение, което е влязло в сила на 13.05.2010г.

В преписката по издаване на оспорваното решение е налична справка за обстановката в И от дирекция „Международно право” – МВнР вх. № 2122/ 20.07.2009 г. по регистъра на Д., според която обстановката в тази страна не позволява същата да бъде определена като ситуация на въоръжен конфликт или безогледно насилие.

В справка вх. № 2074/ 15.07.2009 г. на Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” са разгледани както положението в гр. Мосул – наличието на групировки и състоянието на сигурността, така и европейската практика при разглеждането на молби за закрила, подадени от иракски граждани. В нея се сочи, че относителното подобрение на сигурността в много части на страната все още не се забелязва във втория по големина град в И – Мосул независимо от мащабната военна операция срещу А Кайда и други бунтовнически групировки от май 2008 г.

Ограниченият брой на сраженията между иракските сили за сигурност и А Кайда в Мосул дават основание на анализаторите да предположат, че бойците на А Кайда прилагат тактиката „заемане на изчаквателна позиция” или са се предислоцирали на друго място с оглед да запазят силите си. Според Министерството на отбраната на САЩ „Мосул продължава да бъде логистичен, финансов и оперативен център на А Кайда на север и в други провинции. Друг фактор за нестабилност е обстоятелството, че в провинция Нинева се намират някои от т. нар. „спорни области”, които Кюрдското регионално правителство се стреми да включи в региона на Кюрдистан.

Съобразно насоките на ВКБООН от април 2009 година положението в И като цяло се характеризира с чувствително намаление на насилието и атаките от страна на различни екстремистки групи, които, доколкото продължават, са най – вече на политическа основа и са свързани с продължаващата борба за власт между политическите партии, въоръжените групи и етническите общности. Според изложеното в справката като цяло в докладите на независими източници се отбелязва, че в И не се наблюдава широко и систематично нарушение на човешките права по смисъла на чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека. Последните информации не дават основание да се предполага, че в страната се наблюдава сериозен риск от незаконни убийства. В нито една част от страната нивото на насилие не представлява риск за всички граждани, поради което ако молителят не може да обоснове риск персонално за него, то предоставянето на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация не е подходящо.

С решение № УП 113/ 20.08.2010 г. ответникът е отхвърлил молбата за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя, като е приел, че тя е втора по ред и че той не се позовава на нови, съществени причини, различни от вече изложените в предходното производство. По отношение на сочените от него по време на интервюта данни, ответникът е изложил, че те са съществували към датата на първото искане на Д. за закрила, поради което не ги е анализирал обстойно. Посочил е единствено, че мотивите за поредното му искане за предоставяне на бежански и хуманитарен статут са изключително с цел легализиране на престоя му в страната. Гражданското състояние на оспорвания – неженен, според административния орган изключва приложението на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Решение № УП 113/ 20.08.2010 г. е съобщено на А. А. Д. на 24.08.2010 г., жалбата срещу него е постъпила в Д. на 30.08.2010 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Актът е обоснован с разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ, според която молбата на чужденец за предоставяне статут на бежанец или хуманитарен статут се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

В настоящето производство на оспорвания бе дадена възможност да посочи причините, поради които счита, че в рамките на интервюта са останали неизяснени факти от бежанската му история, и да ги изложи пред съда, но той не се ангажира с твърдения, различаващи се от споделеното пред административния орган. От искането за закрила и от заявеното пред ответника и пред съда не може да се направи извод за реални и субективно осъзнати от кандидата опасения за сигурността му по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, произтичащи от неговите раса, религия, националност,

принадлежност към определена обществена група или политически убеждения. Те не съдържат факти, които да обуславят заключение, че е налице някой от характеризиращите понятието "бежанец" материални признаци. Не се установява след преместването на жалбоподателя срещу него да са предприемани действия на преследване по смисъла на по чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ.

За А. А. Д. липсват предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут. Той не твърди да е изложен на конкретна заплаха от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито че е бил принуден да напусне И поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Д. не заявява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Изложеното се подкрепя от обстоятелството, че е напуснал легално и безпроблемно страната на произход с валиден задграничен паспорт. Следователно молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 и 2 от ЗУБ.

Случаят следва да бъде разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. След като Д. се е преместил в гр. Зумар, в близост до гр. Мосул, той е продължил да живее необезпокояван от никой. Не сочи спрямо него или негови близки да са отправяни никакви заплахи за живота или личността им. Нещо повече – продължил е да живее в страната, напускайки я пет години по - късно. Липсват данни той да е бил принуден да отпътува от И поради реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота му в случай на въоръжен конфликт.

Съгласно решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на европейските общности по дело С - 465/2007 г. по преюдициално запитване относно тълкуването на чл. 15, б."в" от Директива 2004 /83/ЕО на Съвета от 29 април 2004г. нормата визираща заплахи срещу живота или личността на цивилно лице в по - широк план. Тези заплахи са присъщи на една обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт". Разгледаното насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като "безогледно", термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст "лични" трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащ въоръжен конфликт, безогледно насилие, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи по смисъла на чл. 15, б."в" от директивата. Но и с оглед посоченото тълкуване, актуалните данни за ситуацията в И, изложени по-горе, не обуславят извод за съществуването на реален риск от заплахи срещу живота и личността на молителя като цивилно лице в случай на въоръжен вътрешен конфликт по смисъла на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004г.

По изложените съображения съдът приема, че оспорваният административен акт е издаден от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби и е законосъобразен. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на А. А. Д., роден на 01.06.1977 г. в гр. Мосул, И срещу решение № УП 113/ 20.08.2010 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: